

Sygn. akt II K 1509/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Anita Grunt

po rozpoznaniu w dniu 02.03.2016 r. sprawy:

R. S. (1), urodzonego (...) w Ł.,

syna W. i K. z domu S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 14/15 września 2015 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci roweru marki G. (...) o wartości nie mniejszej niż 850 zł, czym działał na szkodę M. G. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 28.11.2012 r. do 3.09.2013 r. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Radomiu w sprawie II K 146/08 za przestępstwa z art. 279 § 1 k. k. i inne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;

II. w dniu 15/16 września 2015 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci roweru marki A. (...) I. o łącznej wartości nie mniejszej niż 790 zł, czym działał na szkodę Z. J. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 28.11.2012 r. do 3.09.2013 r. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Radomiu w sprawie II K 146/08 za przestępstwa z art. 279 § 1 k. k. i inne,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.

I. oskarżonego R. S. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów, z tym ustaleniem w zakresie czynu opisanego w punkcie II. aktu oskarżenia, iż dokonał on kradzieży dwóch rowerów na szkodę Z. J. (1) oraz z tym ustaleniem, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 września 2015 roku, godz. 14.20 do dnia 23 września 2015 r., godz. 16.30, to jest okres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 250 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych.

Sygn. akt II K 1509/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2015 roku około godz. 15.00 M. S. i V. B. - przebywający w G. w celach turystycznych - wynajęli w firmie niedotyczyrowerow.pl należącej do M. G. (1), mieszczącej się na ul. (...) w G., dwa rowery marki G. (...) koloru białego i G. S. koloru czarnego o wartości 850 złotych każdy. Około godz. 20.00 tego dnia wrócili do hostelu na ul. (...), gdzie nocowali i pozostawili rowery na dziedzińcu z tyłu hostelu, po uprzednim przypięciu ich do drewnianych palików. Następnego dnia po wyjściu z hostelu stwierdzili brak rowerów.

W nocy z 14 na 15 września 2015 r. będący pod wpływem alkoholu R. S. (1) szedł ulicą (...) w G. i zauważył damski rower marki G. (...) koloru białego, stojący przy słupku bez żadnego zabezpieczenia. Oskarżony wsiadł na ten rower i odjechał nim na ulicę (...). Nie wiedział, co zrobić z rowerem, więc zaniósł go na strych budynku przy ul. (...), gdzie mieszkał znany mu A. J., przykrył go jakimś materiałem i tam zostawił.

Dowód: zeznania świadka Markety S. – k. 2 – 5; zeznania świadka V. B. - k. 10 -11; zeznania świadka T. P. (1) – k. 20 – 21; zeznania świadka M. G. (1) – k. 22 – 23; 99 – 100, 101 – 102; protokół oględzin rzeczy – k. 18 – 19; kopia faktury – k. 24; wyjaśnienia oskarżonego R. S. – k. 76 – 77

W dniu 15 września 2015 r. około godz. 16.30 Z. J. (2), zamieszkały na ulicy (...) w G., wrócił do domu rowerem, który schował do piwnicy, do wózkarni, zamykając drzwi do wózkarni na kłódkę. W dniu 16 września 2015 r. około godz. 7.00, gdy zszedł po rower, by jechać do pracy, stwierdził, że drzwi do wózkarni są zamknięte na kłódkę, jednak w wózkarni nie ma stanowiących jego własność dwóch rowerów marki A. (...) i A. I. o łącznej wartości nie mniejszej niż 790 złotych.

W nocy z 15 na 16 września 2015 roku będący pod wpływem alkoholu R. S. (1) szedł ulicą (...) w G. i wszedł do klatki schodowej budynku, w którym zamieszkiwał Z. J., następnie zszedł do piwnicy i zauważył otwarte pomieszczenie, w którym stały dwa rowery stanowiące własność pokrzywdzonego. Oskarżony dokonał ich zaboru, wyprowadził je z klatki schodowej, po czym porzucił w krzakach na ul. (...), gdzie w dniu 22 września 2015 r. (po wskazaniu tego miejsca przez R. S.) zostały one ujawnione przez funkcjonariuszy Policji i zwrócone pokrzywdzonemu.

Dowód: zeznania świadka Z. J. (2) – k. 44 – 45, 62 – 63; protokół oględzin miejsca – k. 49 – 50, 60 – 61; wyjaśnienia oskarżonego R. S. – k. 76 – 77

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony R. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że dokładnych dat nie pamięta, był wtedy pijany, przechodził ulicą (...) i zobaczył stojący przy słupku rower koloru białego, była to „damka”. Rower nie był przypięty, więc oskarżony wsiadł na niego i odjechał nim na ulicę (...). Nie wiedział, co zrobić z rowerem, więc zaniósł go na strych budynku, w którym mieszka znany mu A. J., przykrył go jakimś materiałem i tam zostawił. R. S. podał, że na tym strychu nie widział innych rowerów. Drugiego dnia też był nietrzeźwy, szedł ulicą (...) i pił piwo. Zobaczył, że jedzie Policja, więc wszedł do klatki schodowej jakiegoś budynku, zszedł do piwnicy, zobaczył otwarte pomieszczenie, w którym stały dwa rowery. Wziął te dwa rowery, ale w pewnym momencie stwierdził, że ciężko mu się idzie z dwoma rowerami i zostawił je gdzieś w krzakach. Wskazał później to miejsce policjantom, którzy znaleźli te rowery. Oskarżony dodał, że jest mu przykro, że dokonał kradzieży tych rowerów.

wyjaśnienia oskarżonego – k. 76 – 77

Oskarżony R. S. (1) był uprzednio trzynastokrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 15 maja 1990 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 465/90 za przestępstwa z art. 210 § 1 d. k. k. i z art. 168 § 1 d. k. k.;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 21 marca 1991 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1399/90 za przestępstwo z art. 236 d. k. k.;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 10 maja 1993 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 221/93 za przestępstwo z art. 212 § 2 d. k. k.;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 18 czerwca 1998 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 14/96 za przestępstwa z art. 279 § 1 k. k., z art. 278 § 1 k. k. i z art. 289 § 1 k. k.;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 27 sierpnia 1998 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 12/98 za przestępstwa z art. 279 § 1 k. k. i z art. 278 § 1 k. k.;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 6 lipca 2001 roku w sprawie o sygnaturze akt VII K 256/01 za przestępstwo z art. 245 k. k.;
7. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 16 lipca 2001 roku w sprawie o sygnaturze akt VII 247/00 za przestępstwo z art. 158 § 1 k. k.;
8. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 23 lipca 2003 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1600/99 za przestępstwo z art. 242 § 2 k. k.;
9. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 13 października 2004 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 671/00 za przestępstwa z art. 275 § 1 k. k., art. 279 § 1 k. k., art. 278 § 1 k. k.;
10. wyrokiem Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 11 stycznia 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 128/04 za przestępstwa z art. 280 § 1 k. k. i art. 242 § 1 k. k.;
11. wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 8 sierpnia 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 206/04 za przestępstwa z art. 289 § 1 k. k., art. 197 § 1 k. k.;
12. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 21 stycznia 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 816/06 za przestępstwa z art. 178a § 1 k. k., art. 270 § 1 k. k.;
13. wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 2 grudnia 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 393/08 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W okresie od 28 listopada 2012 roku do 3 września 2013 roku oskarżony R. S. (1) odbywał część kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 14 stycznia 2009 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 146/08, którym połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: II K 14/96 Sądu Rejonowego w Przysusze, II K 12/98 Sądu Rejonowego w Przysusze, VII K 247/00 Sądu Rejonowego w Radomiu i II K 671/00 Sądu Rejonowego w Radomiu.

Dowód: dane o karalności – k. 109 – 111; odpisy wyroków – k. 89 – 93, 95 – 97

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: zeznań świadków M. S., V. B., T. P., M. G., Z. J., protokołów oględzin miejsca i rzeczy, danych o karalności, odpisów wyroków oraz w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego w postaci: protokołów oględzin miejsca i rzeczy, danych o karalności, odpisów wyroków. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości, co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności

żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy. Również dokument prywatny w postaci kopii faktury VAT dokumentującej zakup przez M. G. (1) rowerów marki G. (...) i G. S. nie budził wątpliwości Sądu, wysokość wyrządzonej szkody nie była kwestionowana przez strony.

Podstawy dla poczynienia ustaleń faktycznych nie dały w żadnej mierze dokumenty w postaci protokołów zatrzymania i przeszukania osoby. Dokumentują one bowiem czynności procesowe, które pozostają bez związku z faktami niniejszej sprawy i nie doprowadziły do ujawnienia żadnych rzeczy ani osób, które miałyby wartość dowodową przy rozstrzyganiu kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego w ramach postawionych mu w niniejszej sprawie zarzutów.

Mając na uwadze treść wyjaśnień oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i nie kwestionował żadnych okoliczności ich popełnienia, stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był bezsporny.

Za w pełni wiarygodne uznano zeznania Markety S. i V. B., którzy w dniu 14 września 2015 roku od godz. 15.00 użytkowali dwa rowery marki G. (...) koloru białego i G. S. koloru czarnego o wartości 850 złotych każdy, wynajęte w firmie niedotyczyrowerow.pl należącej do M. G. (1), mieszczącej się na ul. (...) w G.. Świadczenie ci zgodnie podali, że tego dnia około godz. 20.00 wrócili do hostelu na ul. (...), gdzie nocowali i pozostawili rowery na dziedzińcu z tyłu hostelu, po uprzednim przypięciu ich do drewnianych palików. Następnego dnia po wyjściu z hostelu stwierdzili brak rowerów. Zeznania wymienionych świadków były konsekwentne, logiczne i wzajemnie zgodne, a ponadto znalazły potwierdzenie w zeznaniach pracownika i właściciela wypożyczalni rowerów niedotyczyrowerow.pl, tj. T. P. (1) i M. G. (1).

Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania T. P. (1) i M. G. (1). Pierwszy z wymienionych świadków rozpoznał ujawniony na strychu budynku przy ul. (...) w G. rower marki G. (...) jako stanowiący własność firmy niedotyczyrowerow.pl należącej do M. G. (1). Z kolei M. G. (1) potwierdził fakt wypożyczenia z jego firmy przez M. S. w dniu 14 września 2015 r. dwóch rowerów marki G. (...) koloru białego i G. S. koloru czarnego o wartości 850 złotych każdy oraz rozpoznał mu okazany rower marki G. (...) jako stanowiący jego własność.

Sąd nie znalazł również podstaw dla kwestionowania wiarygodności zeznań Z. J. (2), który opisał okoliczności ujawnienia w dniu 16 września 2015 r. kradzieży należących do niego dwóch rowerów marki A. (...) i A. I.. Świadek ten rozpoznał również okazane mu rowery ujawnione przez funkcjonariuszy Policji w dniu 22 września 2015 r. w krzakach na ul. (...) jako stanowiące jego własność.

Poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie nie posłużyły zeznania A. K. i P. Z., albowiem nie dotyczyły one okoliczności, które miałyby znaczenie dla rozstrzygnięcia w kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu czyny.

Jako w pełni zasługujące na nadanie waloru wiarygodności Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i szczerze opisał okoliczności ich popełnienia oraz wskazał miejsce porzucenia rowerów stanowiących własność Z. J. (2). Oczywiście uwadze Sądu nie uszły rozbieżności pomiędzy treścią jego wyjaśnień a zeznaniami M. S. i V. B. (którzy podali, że przypięli wypożyczone rowery do drewnianych palików), jednak - zdaniem Sądu - brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na uznanie, że to R. S. (1) dokonał przełamania zabezpieczeń (a tym samym na przypisanie mu przestępstwa z art. 279 § 1 k. k.). W ocenie Sądu, to inna nieustalona osoba (bądź osoby) musiała dokonać usunięcia tych zabezpieczeń oraz kradzieży drugiego z rowerów marki G. (...) stanowiącego własność firmy niedotyczyrowerow.pl (...) rzecz się ma, jeśli chodzi o rozbieżność między wyjaśnieniami oskarżonego (twierdzącego, iż pomieszczenie wózkarni w budynku na ul. (...), z którego dokonał kradzieży dwóch rowerów na szkodę Z. J. (2), było otwarte) a zeznaniami tego pokrzywdzonego, który podał, że zamknął drzwi wózkarni na kłódkę. W ocenie Sądu, wobec braku dowodów pozwalających na przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 279 § 1 k. k., należy uznać, że to inna nieustalona osoba pozostawiła pomieszczenie wózkarni otwarte, z której to okazji skorzystał R. S. (1).

Analizując niniejszą sprawę, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego czynów z art. 278 § 1 k. k. zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. R. S. (1) jest i już w trakcie popełniania czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego. Sprawca naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego, jakie niesie zachowanie w opisanym kształcie – kradzież jest przestępstwem pospolitym, a jego karalność jest w społeczeństwie powszechnie znana. R. S. (1) jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzuczanych mu czynów nie budziła wątpliwości. Zdaniem Sądu pewnym jest, że w dniu 14/15 września 2015 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci roweru marki G. (...) o wartości nie mniejszej niż 850 zł, czym działał na szkodę M. G. (1), przy czym zarzuczanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 28.11.2012 r. do 3.09.2013 r. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Radomiu w sprawie II K 146/08 za przestępstwa z art. 279 § 1 k. k., wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. Pewnym jest także, że R. S. (1) w dniu 15/16 września 2015 r. w G. zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci dwóch rowerów marki A. (...) i A. I. o łącznej wartości nie mniejszej niż 790 zł, czym działał na szkodę Z. J. (1), przy czym zarzuczanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 28.11.2012 r. do 3.09.2013 r. kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Radomiu w sprawie II K 146/08 za przestępstwa z art. 279 § 1 k. k., wyczerpując znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.

Zachowanie się sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 278 § 1 k. k. jest ściśle przez ten przepis określone i polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Przez zabór rozumieć należy bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę. Wyjęcie rzeczy ruchomej spod władztwa nastąpić musi wbrew woli osoby nim dysponującej oraz bez żadnej ku temu podstawy.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia obu zarzuczanych mu czynów, zakwalifikował każdy z tych czynów z art. 278 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i ustalił, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k. k. W myśl art. 91 § 1 k. k., jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa albo więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z podobnym sposobem działania – oskarżony dwukrotnie dokonał kradzieży rowerów, pozostawionych bez zabezpieczenia, korzystając z nieobecności ich właścicieli. Pierwszy z zarzuczanych oskarżonemu czynów został popełniony w dniu 14/15 września 2015 r., zaś drugi – w dniu 15/16 września 2015 r., a zatem spełniona jest także wskazana w art. 91 § 1 k. k. przesłanka popełnienia przestępstw w krótkich odstępach czasu. W związku z powyższym, wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 91 § 1 k. k. (tj. działanie z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw), Sąd uznał, że zarzucane oskarżonemu przestępstwa stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k. k.

Przy wymiarze kary Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się oskarżony, stopień jego zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa. Stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu Sąd ocenił jako średni - z jednej strony Sąd miał na uwadze, że były one wymierzone przeciwko jednemu z najistotniejszych dóbr chronionych prawem (tj. mieniu), z drugiej strony – wartość wyrządzonej szkody nie była bardzo wysoka, zaś pokrzywdzeni odzyskali skradzione mienie.

Okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego jest niewątpliwie jego uprzednia wielokrotna (trzynastokrotna!) karalność, głównie za przestępstwa podobne, co świadczy o jego całkowitym braku poszanowania dla porządku prawnego i wskazuje na fakt, iż oskarżony R. S. (1) uczynił sobie z popełniania przestępstw przeciwko mieniu sposób życia i źródło utrzymania. Sąd miał na uwadze, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa. Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał również fakt działania pod wpływem alkoholu.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął fakt przyznania się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów, złożenie wyczerpujących wyjaśnień oraz wyrażony żal. Sąd miał na uwadze również, iż pokrzywdzeni odzyskali skradzione im mienie.

Mając powyższe na względzie, Sąd wymierzył oskarżonemu R. S. (1) - przy zastosowaniu art. 91 § 1 k. k. - karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu, kara taka jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynów, stopnia zawinienia i postawy oskarżonego oraz spełnia należycie wymogi prewencji ogólnej i szczególnej. Należy w tym miejscu przypomnieć, że w myśl art. 69 § 1 k. k. (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.) – sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności, wobec czego instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary - z przyczyn oczywistych – nie mogła mieć zastosowania w stosunku do R. S. (1).

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd – zgodnie z art. 63 § 1 i 5 k. k. – zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie oraz obciążył go kosztami sądowymi w całości, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.